

Lannung: Det foreliggende Lovforslag tager Sigte paa at afskaffe den eksisterende særlige Ordning, hvorefter Dispensationer for Strandbyggeliniers Vedkommende gives af Statsministeriet, ved at overflytte Dispensationsbeføjelsen til Fredningsnævne, som i øvrigt er den sædvanlige Instans i saadanne Spørgsmaal. Den gældende Særdordning for Strandfredning opgives saaledes til Fordel for den generelle Ordning. Det er forstaaeligt, at Statsministeriet, som vel af mere historiske Grunde er blevet højeste Myndighed for disse Fredningsdispensationer, har ment, at det ikke fortsat var en helt naturlig Opgave netop for Statsministeriet at behandle et enkelt Omraade, og derfor har villet vise denne naturlige Resignation, som man i øvrigt maa paaskønne, naar det drejer sig om et af de høje Ministerier.

Ved den nye Ordning sker tillige en Forenkling ogsaa i den Forstand, at Naturfredningsraadet kun skal høres, hvor særlige, nemlig naturvidenskabelige eller undervisningsmæssige Hensyn motiverer det. Dette er sikkert meget rimeligt. I øvrigt vil Ekspeditionen kunne blive hurtigere og billigere hos de lokale Nævn, og forhaabentlig bliver den ogsaa der saa smidig og saa forstaaende over for Borgerne, som Lovgivningens Formaal nu engang tillader.

Jeg forstaaer Lovforslaget og Bemærkningerne til det saaledes, at det er Meningen, at alle Sager vedrørende de Spørgsmaal, Forslaget tager Sigte paa, og som afgøres af Fredningsnævne, kan indannes for Overfredningsnævnet paa sædvanlig Maade. En Mand, der søger Fredningsnævnet paa sin Egn om Dispensation fra Strandbyggelinien, vil derfor nu, hvis han faar Afslag paa sin Anmodning hos det lokale Nævn, kunne appellere til Overfredningsnævnet som højeste Instans, en Ordning, der absolut maa hilses med Tilfredshed.

En mindre heldig Side ved den nye Ordning, hvorefter den hidtidige Centralinstans, Statsministeriet, afgiver sin Myndighed til de lokale Fredningsnævn, kunde være den, at der blev en vis Fare for uensartet Behandling og for saa vidt en vis Vilkaarlighed, men herimod vil man altsaa faa den Garanti, at man i alle Forhold har Rekurs til en ny Centralinstans, Overfredningsnævnet, saaledes som det i øvrigt er Sædvane i disse Sager.

Ligesom et Par andre Ordførere har jeg hæftet mig ved den Bestemmelse i Lovforslaget, at Statsministeriet *kan* overdage sin Dispensationsbeføjelse til Frednings-

nævne, med andre Ord, at der kun er Tale om en Bemyndigelse for Ministeren.

Ogsaa jeg vil gerne stille det Spørgsmaal, om der ligger nogen særlig Hensigt i denne Formulering, eller om Meningen ikke er den ganske simple efter Lovens Vedtagelse uden videre at benytte denne Bemyndigelse til definitivt og uigenkaldeligt at overdrage Beføjelsen til Fredningsnævne; men i saa Tilfælde kunde man lige saa godt have sagt, at Beføjelsen skal overdrages. Det havde været klarere, hvis min Forstaaelse af Loven er rigtig.

I øvrigt kan jeg paa mit Partis Vegne tilsige Lovforslaget hurtig og velvillig Behandling.

Statsministeren (Scavenius): Jeg takker for den almindelige Tilslutning, Forslaget har faaet, som jo lover godt for dets nemme Gang gennem dette høje Ting.

Jeg skal gerne over for det ærede Medlem Hr. Elmquist erklære mig villig til at søge fremskaffet Oplysninger om den Praksis, der har været fulgt i Dispensationssager, navnlig formodentlig i Strandfredningskommissionen.

Man har rejst det Spørgsmaal, om Ordene „kan overdrages“ indeholdt en Slags Forbehold, saa man kunde faa Bemyndigelsen og bagefter eventuelt ikke bruge den. Jeg har ikke forstaaet det saaledes; jeg forstaaer, at det er Meningen, at nu skulde dette gennemføres som den mest praktiske og hensigtsmæssige Ordning, men hvis man mener, at Ordet „kan“ er egnet til at give Anledning til Tvivl, skal der ikke fra min Side være noget i Vejen for, at man gør Formuleringen tydeligere.

Over for det ærede Medlem Hr. Lannungs Bemærkning om Faren for uensartet Behandling af disse Sager efter den fremtidige Ordning skal jeg sige, at Forsvaret for Inddragning af Sager under Centraladministrationen jo netop er, at dette giver en ensartet Behandling, og det er klart, at man, naar man nu mener, at det er rigtigt, at disse Sager gaar ud til Lokalbehandling, maa tage en vis Risiko, som naturligvis modarbejdes af Ankeinstitutionen, Overfredningsnævnet; men man maa altid, naar Sagerne gaar ud til lokal Behandling, regne med, at de ikke bliver afgjort paa samme Maade alle Vegne, og det er maa ske ogsaa rimeligt, da de lokale Forhold kan være forskellige.

Hermed sluttede Forhandlingen.